

торътъ говори — прозелититѣ, разпрѣснати между народа на купчини, ще потвърдяватъ думитѣ му съ викове: „вѣрно“, „браво“ и други.

Програмата била изпълнена, дошелъ редътъ за „сказката“.

Христофоръ Петковъ скокналъ на единъ високъ бѣлъ камъкъ¹⁾ и развѣялъ дългитѣ кждри. Старитѣ жени взели да се споглеждатъ една друга, когато сигналъ до „свърѣменното положение“, чорбаджи Недѣлчо се изкашлялъ и дрѣзналъ да продума, че „тѣзи работи насъ не ни минаватъ“. Сякашъ, Ботйовъ това и чакалъ. Полемиката бѣше неговата стихия, като литераторъ и публицистъ, — като ораторъ на 11. май той доказалъ, че съ нея може да си служи и за „практически цѣли“. Възползуванъ отъ „възраженията“ на чорбаджията, той блѣсналъ съ кракъ и се обърналъ къмъ него. По-малодушнитѣ баби заблагодаразждали да очистатъ полето на тая гледка: „мари, че може ли пкъ толкова: да прѣкослови и на чорбаджи Недѣлко. Втаса тя“. Христофоръ Петковъ продължавалъ своята. Чорбаджи Недѣлчо се разфучалъ и трѣгналъ подиръ страхливитѣ баби. — „Погледнете ортака на правителството — рѣкълъ Христофоръ Петковъ; ето и останалитѣ му аркадаши. Ние нѣмаме нужда отъ чорбаджиитѣ, тѣ сж едно зло“. — „Вѣрно!“ — подемала ротата и прозелититѣ. Когато станалъ да изложи задачата на новата народна революция и завършилъ съ думитѣ: „да живѣ свѣщенната свобода!“ — едно силно урра разцѣпило Калофера, което Тунджа разнесе надолъ по цѣлата котловина.

Много вдовици, окрадени отъ чорбаджиитѣ, плакали, когато Ботйовъ рисувалъ халтъ имъ; много из-

¹⁾ Този камъкъ и до день днешенъ се подмята изъ голѣмия дворъ на основното днесъ училище, нѣкогашно вмѣстилище на Калоферската академия.